

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Cdo/114/2016
Identifikačné číslo spisu: 2513204033
Dátum vydania rozhodnutia: 21.09.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Oľga Trnková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:2513204033.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Ing. X. A., bývajúceho v Z., zastúpeného JUDr. Marekom Lehutom, advokátom v Piešťanoch, Waltariho 7, proti žalovanej E. n.o., so sídlom v Z. zastúpenej Advokátskou kanceláriou MAJLING & NINČÁK, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Palárikova 14, v mene a na účet ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Ján Majling, o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a náhrade mzdy, vedenom na Okresnom súde Piešťany pod sp.zn. 8 Cpr 4/2013, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 20. januára 2016 sp.zn. 11 CoPr 7/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1/ Okresný súd Piešťany rozsudkom z 3. júna 2014 č.k. 8 Cpr 4/2013-152 určil, že skončenie pracovného pomeru výpoveďou žalovanej z 30. novembra 2012 doručenou žalobcovi 3. decembra 2012 je neplatná. Žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu mzdy v sume 25 070,13 € s úrokom z omeškania vo výške 5,75 % zo sumy 785,57 € od 1. mája 2013 do zaplataenia, vo výške 5,5 % zo sumy 2 785,57 € od 1. júna 2013 do zaplataenia, vo výške 5,5 % zo sumy 2 785,57 € od 1. júla 2013 do zaplataenia, vo výške 5,5 % zo sumy 2 785,57 € od 1. augusta 2013 do zaplataenia, vo výške 5,5 % zo sumy 2 785,57 € od 1. septembra 2013 do zaplataenia, vo výške 5,5 % zo sumy 2 785,57 € od 1. októbra 2013 do zaplataenia, vo výške 5,5 % zo sumy 2 785, 57 € od 1. novembra 2013 do zaplataenia, vo výške 5,25 % zo sumy 2 785,57 € od 1. decembra 2013 do zaplataenia, vo výške 5,25 € zo sumy 2 785,57 € od 1. januára 2014 do zaplataenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku žalobu zamietol. Určil, že od žalovanej nemožno spravodlivo požadovať, aby žalobcu naďalej zamestnávala, preto pracovný pomer žalobcu u žalovanej končí. Žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov právneho zastúpenia v sume 1 960,42 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku na účet právneho zástupcu. Z vykonaného dokazovania vyvodil právny záver (viazaný právnym záverom odvolacieho súdu vysloveného v zrušujúcom uznesení), že skončenie pracovného pomeru žalobcu u žalovanej písomnou výpoveďou z 30. novembra 2012 a doručenou žalobcovi je neplatné. Uviedol, že medzi účastníkmi bolo spočiatku sporné, kedy vznikol pracovný pomer žalobcu u žalovanej (žalobca tvrdil, že

s ním boli uzavreté dva pracovné pomery menovaním a voľbou). Nebolo sporné, že žalobca pracoval u žalovanej vo funkcii riaditeľa (štatutárny orgán žalovanej). Zo zápisnice zo zasadnutia správnej rady z 3. júna 2011 mal preukázané, že správna rada uznesením č. 22 vyhláseným v tajnom hlasovaní 10. júna 2011 zvolila žalobcu do funkcie riaditeľa. Následne bola medzi účastníkmi uzavretá pracovná zmluva s dohodnutým dňom nástupu do práce 10. júna 2011 a s dohodnutým druhom práce žalobcu riaditeľ a štatutárny zástupca žalovanej. Teda pracovný pomer žalobcu u žalovanej bol založený na základe pracovnej zmluvy a vymenovanie žalobcu do funkcie predsedníčkou správnej rady žalovanej neznamenal, že by pracovný pomer vznikol menovaním. Na zasadnutí správnej rady 15. augusta 2011 bol žalobca opätovne zvolený do funkcie riaditeľa, nevznikol mu však druhý pracovný pomer. V danom prípade je totiž voľba len predpokladom vykonávania funkcie riaditeľa, ale pracovný pomer sa zakladá písomnou pracovnou zmluvou až po voľbe dňom dohodnutým v pracovnej zmluve ako deň nástupu do práce. Medzi účastníkmi bola uzavretá len jedna pracovná zmluva s dohodnutým dňom nástupu do práce 10. júna 2011 a opätovnú voľbu žalobcu do funkcie riaditeľa treba posudzovať ako potvrdenie jeho pozície u žalovanej, ale nie ako skutočnosť, ktorá by znamenala vznik nového pracovného pomeru. Preto nie je dôvodný argument žalobcu o výpovedi netýkajúcej sa pracovného pomeru uzavretého 15. augusta 2011. Vo vzťahu k námietkam žalobcu týkajúcim sa postupu žalovanej predchádzajúcemu jeho odvolaniu z funkcie riaditeľa, t.j. zvýšenia počtu členov správnej rady a nezákonného zvolania správnej rady poukázal na podrobné dôvody uvedené v predchádzajúcom rozhodnutí. Vychádzajúc z právneho názoru odvolacieho súdu dospel k záveru, že odvolanie žalobcu z funkcie riaditeľa bolo neplatné z dôvodu, že ho vykonal orgán, ktorý bol kreovaný v rozpore so zakladacou listinou a zákonom o neziskových organizáciách, a preto nebol daný výpovedný dôvod použitý žalovanou v predmetnej výpovedi. Jedným z predpokladov platného skončenia pracovného pomeru výpoveďou je totiž, že v nej musí byť skutkovo vymedzený dôvod skončenia pracovného pomeru tak, aby nebol zameniteľný s inými dôvodmi. V danom prípade bola výpovedným dôvodom len skutočnosť, že žalobca prestal spĺňať požiadavky podľa § 42 ods. 2 Zákonníka práce. Teda, že bol do funkcie riaditeľa (štatutárneho orgánu) vymenovaný, ale keďže odvolanie z tejto funkcie bolo z podrobne rozobratých dôvodov nezákonné, neplatné, nebol preto daný ani výpovedný dôvod uvedený vo výpovedi. V danom prípade neskúmal platnosť, či neplatnosť uznesení správnej rady, ale posudzoval to, či správna rada bola kreovaná v súlade so zákonom, pretože len zákonne kreovaný orgán mohol platne realizovať odvolanie navrhovateľa z funkcie riaditeľa a tým založiť výpovedný dôvod uvedený v predmetnej výpovedi. Skutočnosť, že pôvodne obvodný úrad zapísal do registra organizácií zmenu štatutárneho orgánu žalovanej, nebola pre súd záväzná v tom smere, že by registrácia potvrdzovala platnú zmenu štatutárneho orgánu žalovanej. O náhrade mzdy rozhodol podľa § 79 ods. 1, 2 Zákonníka práce, pričom podrobne rozviedol jej výpočet. O úrokoch z omeškania rozhodol podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a o trovách konania podľa § 142 ods. 2 O.s.p.

2/ Krajský súd v Trnave na odvolanie žalovanej rozsudkom z 24. septembra 2014 sp.zn. 11 CoPr 5/2014 rozsudok súdu prvej inštancia v napadnutej časti určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru, uloženia povinnosti náhrady mzdy a trov konania potvrdil. Žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 354,32 € titulom trov právneho zastúpenia do rúk advokáta do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Dospel k záveru, že rozsudok prvoinštančného súdu je v napadnutých častiach vecne správny, súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil. V celom rozsahu poukázal na odôvodnenie svojho uznesenia z 19. februára 2014, ktorým bol predchádzajúci rozsudok súdu prvej inštancie zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. V tomto podrobne uviedol, prečo dospel k záveru, že správna rada žalovanej kreovaná na základe dodatku č. 1 k štatútu nebola kreovaná v súlade so zakladateľskou listinou žalovanej a je v rozpore s § 7 písm. a/ zákona o neziskových organizáciách, nakoľko bol porušený spôsob kreovania správnej rady upravený zakladateľskou listinou, ako aj v rozpore s § 19 ods. 1 písm. i/ citovaného zákona a niet dôvodu, aby na týchto dôvodoch netrval. Vzhľadom na to, že súd prvej inštancie dôsledne vychádzal z právneho názoru vysloveného odvolacím súdom v predchádzajúcom rozhodnutí, doplnil dokazovanie v naznačenom smere, vo veci opätovne rozhodol a svoje rozhodnutie vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil, na ktoré dôvody odvolací súd v podrobnostiach poukázal (§ 219 ods. 2 O.s.p.), bolo treba ho v napadnutých častiach potvrdiť (§ 219 ods. 1 O.s.p.). Uvedené odvolacie námietky z uvedených dôvodov vyhodnotil za neopodstatnené. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa §

224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

3/ Najvyšší soud Slovenskej republiky uznesením z 23. septembra 2015 sp.zn. 8 Cdo 7/2015 rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dôvodom zrušenia bola vada konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. spočívajúca v tom, že vyjadrenie žalobcu k odvolaniu nebolo doručené žalovanej. Dovolací súd sa pritom vysporiadal so všetkými ostatnými námietkami žalovanej (uvedenými v dovolaní).

4/ Krajský súd v Trnave (v poradí druhým) rozsudkom z 20. januára 2016 sp.zn. 11 CoPr 7/2015 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru, v napadnutej časti uloženia povinnosti náhrady mzdy a v napadnutej časti náhrady trov konania potvrdil. Žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania vo výške 1 787,81 € titulom trov právneho zastúpenia k rukám advokáta do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Odôvodnenie rozsudku je zhodné s dôvodmi uvedenými v predchádzajúcom rozsudku zrušenom Najvyšším súdom Slovenskej republiky.

5/ Proti tomuto rozsudku krajského súdu podala dovolanie žalovaná s poukazom na § 241 ods. 2 písm. a/, b/ c/ O.s.p. a § 237 písm. f/ O.s.p. Navrhla ho zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, alternatívne zmeniť a žalobu zamietnuť. Mala za to, že súdy nižšieho stupňa rozhodli vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov a vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci a z nesprávnej aplikácie právnych predpisov na zistený skutkový stav. Podľa jej názoru v rámci sporu o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru všeobecný súd nemôže preskúmať platnosť uznesení správnej rady neziskovej organizácie, a to ani ako predbežnú otázku. Právne závery súdov nižšieho stupňa sa jej javia ako rozporné, lebo na jednej strane tvrdia, že odvolanie žalobcu bolo neplatné a na druhej strane tvrdia, že túto otázku neposudzovali. Záver súdov jednoznačne smeruje k skúmaniu platnosti uznesenia správnej rady, kde prekročili svoje kompetencie. Nad rámec právomoci všeobecného súdu posúdili platnosť uznesenia jej orgánu. V konaní bolo preukázané, že je neziskovou organizáciou poskytujúcou všeobecne prospešné služby. Založenie, vznik, zrušenie, zánik, postavenie orgánov a hospodárenie neziskových organizácií poskytujúcich všeobecne prospešné služby upravuje zákon č. 213/1997 Z.z. Otázka platnosti uznesenia správnej rady tak nevyplýva zo vzťahov uvedených v § 7 ods. 1 O.s.p. a treba uviesť, že uznesenia správnej rady nie sú právnymi úkonmi, a teda neprichádza do úvahy skúmanie ich platnosti podľa Občianskeho zákonníka, Zákonníka práce, prípadne podľa Obchodného zákonníka. Majú charakter riadiacich aktov a nie charakter právnych úkonov. V danom prípade rozhodol Obvodný úrad Trnava (rozhodnutím č. ObU-TT-OVVS2-XXXX/XXXX-XXXX) tak, že vykonal zmeny v registri - vymazal žalobcu z pozície štatutárneho orgánu riaditeľa a zapísal JUDr. A. B. ako riaditeľku neziskovej organizácie. Rozhodnutie nebolo napadnuté žiadnymi opravnými prostriedkami v rámci správneho konania a ani žalobou podľa § 247 O.s.p. Rozhodnutie je tak právoplatné a vykonateľné a súdy nižšieho stupňa sú nim viazané (§ 135 ods. 2 O.s.p.). Žalobca nevyužil pri registrácii zmien žiadne prostriedky obrany svojich práv, preto podľa nej skúmanie platnosti uznesenia správnej rady súdom, je obchádzaním správneho poriadku, ako aj O.s.p. a porušením jej práv. Pasivita žalobcu v správnom konaní nemôže byť na jej ujmu a v rozpore so zákonom nahrádzaná rozhodovaním súdu mimo jeho kompetencie. Na takto ňou nastolenú otázku právomoci súdu z hľadiska kreovania správnej rady nebola doteraz daná, ani odvolacím súdom, odpoveď. Poukázal na novelu zákona o neziskových organizáciách (č. 8/2012 Z.z. účinnú od 1. februára 2010) a zákon č. 578/2004 Z.z. a v tej súvislosti na nepreskúmateľnosť rozhodnutí súdov v danej veci z uvedených dôvodov.

6/ Žalobca navrhol dovolanie z uvedených dôvodov zamietnuť .

7/ Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 Civilného sporového poriadku, ďalej len „C.s.p.“) po zistení, že dovolanie podala včas žalovaná (§ 470 ods. 2 C.s.p. v spojení s § 240 ods. 1 O.s.p.) na Okresnom súde Trnava 21. marca 2016 skúmal jeho prípustnosť podľa Občianskeho súdneho poriadku („ďalej len O.s.p.“) účinného do 30. júna 2016 (§ 470 ods. 2 O.s.p.). Bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

8/ V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, t.j. rozsudku, voči ktorému prípustnosť dovolania z ustanovenia § 238 O.s.p. nemožno vyvodiť.

9/ S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 ods. 1 O.s.p. (či už to strana namietala alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale zaoberal sa aj otázkou, či dovolanie nebolo prípustné podľa § 237 ods.

1 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťalo dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku či uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, bolo postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (išlo o nedostatok právomoci súdov, spôsobilosti účastníka, zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodutej alebo už prv začatého konania, o nepodanie žaloby na začatie konania, hoci podľa zákona bola potrebná, o odňatie možnosti konať pred súdom a o rozhodovanie vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Vady konania podľa ustanovenia § 237 ods. 1 písm. b/ až e/ a g/ O.s.p. žalovaná nenamietala a ich existenciu po preskúmaní spisu nezistil ani dovolací súd.

10/ Žalovaná namietala vadu konania vyplývajúcu z § 237 ods. 1 písm. a/ O.s.p. z dôvodu, že súdy rozhodli vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov.

11/ Podľa § 7 ods. 1 O.s.p. v občianskom súdnom konaní súdy prejednávajú a rozhodujú spory a iné právne veci, ktoré vyplývajú z občianskoprávných, pracovných, rodinných, obchodných a hospodárskych vzťahov, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány.

12/ Konanie o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru - v danej veci výpoveďou (podľa § 63 ods. 1 písm. d/ v spojení s § 63 ods. 2 Zákonníka práce) - a o náhrade mzdy, v zmysle citovaného ustanovenia § 7 ods. 1 O.s.p., bolo nesporne konaním v právnej veci vyplývajúcej z pracovného vzťahu. Teda prejednanie a rozhodnutie o žalobe na určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a o náhrade mzdy uplatňovanej titulom neplatného skončenia pracovného pomeru patrilo do právomoci súdu.

13/ Pokiaľ išlo o námietku žalovanej vo vzťahu k posudzovaniu zákonnosti kreovania správnej rady treba uviesť, že súdy sú viazané rozhodnutiami štátnych orgánov vymenovaných v ustanovení § 135 ods. 1 O.s.p. Inak otázky, o ktorých patrilo rozhodnúť inému orgánu, mohol súd posúdiť sám. Ak už bolo o takejto otázke vydané príslušným orgánom rozhodnutie, súd z neho vychádzal (§ 135 ods. 2 O.s.p.).

14/ Súdy nižšieho stupňa sa v rámci rozhodovania o predbežnej otázke nezaoberali platnosťou, či neplatnosťou uznesenia správnej rady z 27. novembra 2012, ale len otázkou kreovania správnej rady v súlade so zakladateľskou listinou a so zákonom o neziskových organizáciách (§ 7 písm. a/, § 19 ods. 2 písm. i/ zákona č. 578/2004 Z.z. v platnom znení) podľa § 135 ods. 2 O.s.p. Napokon rozhodnutie Obvodného úradu Trnava z 10. decembra 2012, na ktoré žalovaná poukazovala, otázku neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou danou žalovanou žalobcovi neriešilo a ani riešiť nemohlo, pretože o právnych veciach vyplývajúcich z pracovného vzťahu (v danej veci pracovného vzťahu medzi účastníkmi) mohol rozhodovať len súd.

15/ Z uvedeného vyplýva, že nie je dôvodná námietka žalovanej o existencii vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ O.s.p.

16/ Vychádzajúc z obsahu dovolania sa dovolací súd osobitne tiež zamerl na skúmanie otázky, či postupom alebo rozhodnutím odvolacieho súdu bola žalovanej odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

17/ Z hľadiska posúdenia existencie procesnej vady podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. ako dôvodu zakladajúceho prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu (v danej veci proti potvrdzujúcemu rozsudku) nebol pritom významný subjektívny názor dovolateľa, že v konaní k takejto vade došlo, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie bolo skutočne takouto vadou zaťažené, t.j. že nastali skutočnosti, v dôsledku ktorých vada vznikla (prejavila sa), resp. nebola odstránená v postupe - rozhodnutí odvolacieho súdu.

18/ V prejednávanej veci sa dovolací súd v celom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie a s odôvodnením jeho rozhodnutia. Preto sa podľa § 219 ods. 2 O.s.p. (účinného do 30. júna 2016) obmedzil len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozsudku a dodal, že okresný súd dôsledne vychádzal z právneho názoru vysloveného odvolacím súdom v predchádzajúcom rozhodnutí, doplnil dokazovanie v naznačenom smere a vo veci opätovne rozhodol, pričom svoje rozhodnutie vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil.

19/ Zo spisu pritom vyplýva, že súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol stanoviská strán a ich argumentáciu, rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vychádzal, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil jasný, jednoznačný a presvedčivý právny záver. Teda odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie zrozumiteľne a podrobne objasňujúce (§ 157 ods. 2 O.s.p. účinného do 30. júna 2016) skutkový a právny základ rozhodnutia, a tým aj odvolacieho súdu, nie je nepreskúmateľné (arbitrárne).

20/ V súvislosti s námietkou o nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu treba uviesť, že na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Toto stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 1/2016, považuje dovolací súd za plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. Ako bolo uvedené zhora, odvolací súd jasne a zrozumiteľne vysvetlil dôvody, ktoré ho viedli k potvrdeniu rozsudku súdu prvej inštancie, preto nebol dôvod na postup podľa druhej vety citovaného stanoviska.

21/ Žalovaná napokon tvrdila, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci .

22/ Keďže však žalovaná uplatnila dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. (účinného do 30. júna 2016) v dovolaní, ktoré nebolo procesne prípustné, nemohol by dovolací súd podrobiť napadnutý rozsudok posúdeniu z hľadiska správnosti v ňom zaujatých právnych záverov. Nesprávne právne posúdenie veci bolo síce relevantným dovolacím dôvodom v tom zmysle, že ho bolo možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. účinný do 30. júna 2016), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladalo (pozri R 54/2012 a tiež ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp.zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Nešlo totiž o vadu konania uvedenú v § 237 ods. 1 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania. To isté sa týkalo aj tzv. inej vady konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. účinný do 30. júna 2016).

23/ Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že dovolanie žalovanej proti rozsudku odvolacieho súdu nie je prípustné podľa § 238 O.s.p. a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti podľa § 237 ods. 1 O.s.p. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovanej proti rozsudku krajského súdu, ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, odmietol (§ 447 písm. c/ C.s.p.).

24/ Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.